

ROSH HASHANA SI YOM KIPPUR

MESAJUL CELOR DOUĂ SĂRBĂTORI EBRAICE

Tradiția noastră ne învață că Rosh Hashana și Yom Kippur sunt două momente ale anului în care HaShem, Dumnezeu, este mai aproape de noi decât în orice alt timp. Profetul spune că acesta este timpul când putem veni să-L căutăm pe Dumnezeu pentru că Îl vom găsi.

Adevărul este că Dumnezeu poate fi găsit întotdeauna, dar în timpul acestor două sărbători poate fi găsit foarte ușor deoarece este timpul în care evreii se pot apropia de Dumnezeu ca să-I ceară iertare. Noi putem veni întotdeauna la Dumnezeu, dar acest timp este rânduit pentru evrei ca să se apropie de Dumnezeu pentru a-și cere iertare, iar Dumnezeu șterge totul, tot trecutul nostru. Tot ceea ce trebuie să facem noi este să spunem că ne pare rău și să Îl rugăm să ne ierte. Acesta este motivul pentru care trebuie să ne cerem iertare și unii de la alții, și de aceea vreau să vă spun și eu că dacă am rănit pe cineva, dacă am jignit pe cineva, dacă nu v-am călăuzit așa cum ar fi trebuit, nădăjduiesc că veți găsi în inimile voastre iertarea pentru mine, așa cum o găsește și Dumnezeu în inima Sa pentru voi.

Acum aș vrea să mergem mai adânc ca să înțelegem mai bine aceste două sărbători.

Mai întâi ne vom opri la Rosh Hashana. Ce este Rosh Hashana? Anul Nou evreiesc. Literal, „Rosh Hashana” se traduce „Capul anului” și se sărbătorește în prima zi a lunii Tishri, fiind a șaptea lună nouă a anului și marchează începutul a zece zile de rugăciune, cercetare și pocăință, totul culminând cu Yom Kippur sau Ziua Ispășirii.

Unde avem porunca de a ține această zi în Tora?

În **Levitic 23.23-25**:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă. Atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc.””

În Tora nu se găsește nicăieri numele de „Rosh Hashana”, ci numește această zi: „Ziua în care se sună din șofar”. Dar ce aducea sunetul șofarului? Judecata.

Așadar, Rosh Hashana este o zi de judecată.

Înțelepții noștri ne învață că Rosh Hashana este aniversarea nașterii Universului, ziua în care Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, dar și ziua în care El i-a judecat.

Principala noastră poruncă din Tora este să-L iubim pe Domnul Dumnezeuul nostru și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, iar noi, ca evrei încercăm să facem aceasta tot timpul, dar pentru a înțelege mai bine mesajul acestei zile, dați-mi voie să vă povestesc ceva.

Fiind evreu, eu îi iubesc pe cei din jurul meu dar există o categorie de oameni pe care nu-i pot iubi. Știți cine sunt aceștia? Sunt oamenii care așteaptă marțea și duminica ora 10.30. Ei stau cu ochii pe ceas, iar când este ora 10.28 sau 10.30, strigă: „Start!” și aleargă la mașinile noastre ca să scrie amenzi pe care le pun apoi în geam sub ștergătorul mașinii. Dacă ajungem acolo la ora 10.30 și spunem: „Sunt aici!”, ei zic: „Nu, ai depășit ora 10.30! Este aproape 10.31, deci îmi pare rău dar legea spune că trebuie să fii amendat!”

„Bine, dar sunt deja aici, domnule!”

„Nu, nu aceasta este regula!”, răspund ei în timp ce continuă să scrie amenda.

Odată, mi s-a întâmplat să am mașina parcată, iar când am văzut că deși nu întârzasem cineva îmi scria o amendă, am alergat spre cel care o scria, dar el a pus-o repede în parbriz și a fugit de acolo pentru că nu voia să se confrunte cu mine. Probabil se temea. Adevărul este că acesta este motivul pentru care de multe ori nu vin cu mașina la sinagogă în ziua de Sabat. În clipele acelea încerc să cuget asupra dragostei și atunci mă uit la oamenii aceștia și la ceea ce fac ei, și îmi spun: „Și ei sunt ființe umane ca și mine. Ei își fac doar datoria, de aceea vreau să dau afară din inimă orice resentiment pe care-l am cu privire la ei.”

Totuși, vreau să vă întreb ceva. Ați fost amendați vreodată? Da. Ce se întâmplă dacă nu vă plătiți amenda la timp? Primiți o penalizare de zece dolari. Dar dacă nu plătiți amenda și penalizarea de zece dolari la timp? Primiți o penalizare de douăzeci de dolari, apoi una de treizeci de dolari și tot așa. Dar ce se întâmplă dacă nu plătiți tot anul amenda și penalizările care se adaugă la ea? Se pare că ei

știu care este suma pe care o datorezi, iar dacă ajungi la pragul de o mie de dolari amendă și nu o plătești la timp, s-ar putea ca într-o zi să nu-ți mai găsești mașina. De ce? Pentru că este ridicată și dusă la casieria locală, iar acolo trebuie să plătești sute de dolari ca s-o poți lua înapoi, plus amenzile neachitate.

Dar haideți să vă mai întreb ceva. În unele orașe, cred că și în New York, există ceea ce noi numim „Ziua grațierii amenzilor”. Ce înseamnă aceasta? Legea spune că oricine are amenzi și penalizări și vine în această zi a grațierii amenzilor în fața judecătorului și își plătește amenzile, primește anularea penalizărilor. Uneori, acest lucru este valabil și în cazul impozitelor. Așadar, dacă în „Ziua grațierii amenzilor”, mergeți și plătiți ceea ce datorați, nu mai trebuie să plătiți penalizările.

Cum funcționează această zi a grațierii amenzilor? Dacă datornicul merge și plătește ceea ce datorează, primește anularea penalizărilor, dar dacă nu achită nimic, penalizările vor fi și mai mari.

Așadar, există o singură zi pe care datornicul o are la dispoziție pentru a spune că-i pare rău pentru cele întâmplare și să achite ceea ce datorează statului. Atunci, poate merge în fața judecătorului și să spună:

„Îmi pare rău pentru cele întâmplare și recunosc că trebuia să fiu mai atent, mai precaut. Iată datoria mea.”

„Foarte bine”, răspunde judecătorul. „Ai plătit ceea ce datorai, de aceea îți sunt anulate toate penalizările.”

Dar dacă nu mergi acolo în acea zi, trebuie să plătești toate amenzile și penalizările datorate și mai mult de atât.

Lucrul acesta pare să aibă sens pentru noi, nu-i așa? Pare să aibă sens pentru că avem ocazia să spunem că ne pare rău și să reparăm problema aceea, dar dacă nu spunem că ne pare rău, vom fi judecați mai aspru.

Acesta este felul în care funcționează lumea oamenilor, dar vă spun un secret: „Lumea lui Dumnezeu nu funcționează în felul acesta!”

Dar cum funcționează Lumea lui Dumnezeu?

Dumnezeu ne judecă de Rosh Hashana. Atunci, El ne cheamă înaintea Sa și ne judecă pe baza celor întâmplare în anul precedent, după care hotărăște ce se va

Întâmpla în anul care urmează. Și se mai întâmplă ceva: în aceeași zi, Dumnezeu ne spune: „Aveți la dispoziție zece zile de pocăință, zece zile în care să spuneți că vă pare rău, iar dacă vă veți căi de lucrurile pe care le-ați făcut, voi șterge judecata și voi întoarce totul spre bine, adică vă voi lua păcatele și le voi șterge ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Dacă vă căiți cu adevărat înaintea Mea, dacă vă pocăiți pentru faptul că v-ați răzvrătit împotriva Mea și veniți înaintea Mea din dragoste, voi șterge totul!

Spuneți doar că vă pare rău pentru cele întâmplate, și atunci vă voi șterge tot trecutul!”

Așa-i că acest lucru nu prea are sens în ochii noștri? Noi am spune mai degrabă: „Pocăiți-vă de Rosh Hashana!”, doar că Rosh Hashana nu este o zi de pocăință, ci de judecată, pentru că în Lumea lui Dumnezeu, El spune: „Mai întâi te judec!” Cu alte cuvinte, „Îmi datorezi toate aceste amenzi, dar spune-Mi că-ți pare rău și atunci voi șterge totul!”

În viața de zi cu zi, totul funcționează invers, adică: „Spune că-ți pare rău, iar după aceea te vom judeca!”, dar Dumnezeu spune: „Mai întâi judecata, iar după aceea pocăința!”

Nouă ni se pare că acest lucru nu are logică, nu-l înțelegem prea bine. De ce nu ni se pare logic? Întrebarea care se ridică este: Poți repara trecutul prin simplul fapt că spui că-ți pare rău?

Să zicem că vine cineva la voi și vă spune. „Îmi pare rău pentru că te-am rănit.” Ce gândiți în clipa aceea? „Faptul că-ți ceri iertare nu prea schimbă lucrurile. Crezi că dacă-ți ceri iertare vei repara faptul că m-ai rănit, m-ai insultat și m-ai făcut de rușine?” Cum funcționează aceasta?

Pentru a putea înțelege aceste lucruri, haideți să mergem puțin înapoi, în istoria Americii. Haideți să mergem la un capitol foarte controversat, din istoria Americii, la un proces care s-a ținut în Los Angeles și în care s-a judecat o crimă: un jucător de fotbal a fost acuzat că și-a ucis soția și pe prietenul ei. Numele lui era O.J. Simpson. Își amintește cineva de momentul acela din istoria Americii?

O.J. Simpson a fost nu mare jucător de fotbal, dar într-o zi când s-a întors acasă, și-a găsit soția cu un bărbat. Noi știm cu toții că numele acelui bărbat era Ron

Goldman. Simpson s-a înfuriat și i-a ucis pe amândoi, după care a încercat să fugă de poliție, dar în cele din urmă a fost prins și adus în fața justiției. Și-a angajat o echipa de avocați care să-l apere, numită „Echipa de vis”, iar în cele din urmă a fost achitat pentru că la locul crimei s-a găsit o mănușă care, atunci când a fost probată pe mâna inculpatului, părea să fie mai mică. Așadar, avocații lui O.J. au spus: „Dacă mănușa nu se potrivește pe mâna clientului nostru, trebuie să-l achitați!”, iar Juriul a fost foarte indulgent și l-a achitat.

Haideți să ne oprim și să privim puțin protagoniștii acestui caz: îi avem pe O.J. Simpson, pe soția sa, Nicole, pe Ron Goldman și pe judecătorul Ido.

Acum, imaginați-vă următorul scenariu și spuneți-mi cum v-ați simți.

Procesul durează deja de câteva luni și s-a transformat într-un circ, iar mass-media din toată țara vorbește numai despre cazul acesta. Să ne imaginăm că la un moment dat, judecătorul Ido îl sună pe tatăl lui Ron Goldman, care l-a acuzat pe O.J. Simpson de crimă, și îi spune: „Domnule Goldman, după ședința de astăzi aș vrea să vii în biroul meu!”

Domnul Goldman merge în biroul judecătorului, iar acesta îi spune: „Domnule Goldman, din pricina campaniei mass-media, procesul acesta a devenit deja un circ și este o batjocură la adresa justiției americane, de aceea trebuie să se termine! Am vorbit cu O.J. și este de acord să vină mâine după-amiază la tine acasă. Vreau să-l inviți în casă, iar el te va ruga să-l ierți pentru că ți-a ucis fiul. Acceptă-i scuzele și haideți să uităm tot ce s-a întâmplat, ca să putem clasa cazul.”

Ce i-ați răspunde judecătorului Ido dacă ați fi în locul tatălui lui Ron Goldman?

Probabil i-ați zice: „Continuă să visezi!”, sau: „Ai înnebunit? Faptul că omul acesta vine și își cere iertare pentru cele întâmplate, nu poate schimba trecutul și nu îl va aduce înapoi pe fiul meu mort! Nu pot să-l iert! Cum crezi că poate repara răul făcut prin faptul că spune că-i pare rău? Este ridicol! Nu pot accepta așa ceva!”

Acum, haideți să schimbăm puțin povestea.

Să zicem că domnul Goldman, tatăl lui Ron, merge la culcare, iar după ce adoarme are un vis în care Dumnezeu îi vorbește și îi spune: „Domnule Goldman, mâine după-amiază va veni la tine acasă O.J. Vreau să-l inviți în casă și să-l ierți pentru că îți va cere iertare pentru că ți-a ucis fiul.”

A doua zi dimineața, domnul Goldman se trezește și înțelege clar că a fost un vis de la Dumnezeu.

Ce L-ați întreba pe Dumnezeu în situația aceasta? Probabil i-ați zice: „Doamne, dar atunci unde este dreptatea?” Dreptatea înseamnă că dacă am făcut ceva, există o cauză și un efect sau o consecință.

Așadar, nu poate exista o cauză fără efect și nu poți repara trecutul prin faptul că spui că-ți pare rău, este adevărat? Atunci cum funcționează aceasta din punctul de vedere al lui Dumnezeu?

De Rosh Hashana, Dumnezeu judeca poporul evreu pe baza faptelor săvârșite în anul precedent, iar după aceea le acorda zece zile în care să se căiască și să spună că le pare rău. Prin aceasta, reparau trecutul, îl ștergeau, îl anulau.

Cum este posibil așa ceva? Cum poate fi șters trecutul prin faptul că spui că-ți pare rău? Nu prea are sens, nu-i așa? Cu toate acestea, Dumnezeu spune că dacă vă căiți, El va șterge totul.

Haideți să mergem puțin mai adânc și să încercăm să înțelegem aceasta. Știe cineva din ce carte citesc evreii de Ziua Ispășirii?

Ziua Ispășirii este împărțită în cinci părți: seara și dimineața se citesc două cărți, apoi este încă o parte, iar înainte de citirea ultimei părți, se citește o carte. Știe cineva despre care carte este vorba? Este cartea lui Iona. Cunoașteți povestea lui Iona?

Cartea lui Iona este foarte scurtă, iar povestea lui este următoarea:

A existat un profet care se nume Iona ben Amitai, adică Iona fiul lui Amitai. Ce înseamnă cuvântul „amitai”? Cuvântul „amitai” provine din cuvântul „emet”, adică „adevăr”. Așadar, numele lui era Iona, fiul Adevărului.

După cum știm din povestire, Dumnezeu i-a vorbit lui Iona și i-a spus: „Vreau să mergi în cetatea Ninive și să le spui oamenilor de acolo că dacă nu se pocăiesc, dacă nu-și mărturisesc păcatele și nu-și schimbă căile, le voi nimici cetatea!” Aceasta a fost însărcinarea primită de Iona, dar ce a făcut el? În loc să meargă la Ninive, s-a îmbarcat pe o corabie care l-a dus până la Iaf, iar de acolo a călătorit cu o altă corabie spre Tars. S-a urcat pe corabie, dar curând s-a declanșat o

furtună puternică, corabia fiind scuturată încontinuu. Dacă cineva ar fi privit norii, ar fi văzut că oriunde mergea corabia era și furtuna, iar unde nu era corabia, nu era nici furtună. Corăbierii s-au speriat foarte tare pentru că nu mai văzuseră niciodată o furtună ca aceea și au început să se roage la dumnezeii lor și să le aducă jertfe?

Dar Iona ce făcea în timpul acesta? El a coborât liniștit în cala corăbiei și s-a culcat. Ce a făcut însă cârmaciul? Cârmaciul l-a trezit și i-a zis: „Cum poți dormi atât de liniștit pe o asemenea vreme în care putem muri oricând cu toții?”

„Fiți liniștiți!”, i-a răspuns Iona, dar cârmaciul a continuat:

„Trebuie să-l aduci și tu ceva Dumnezeului tău!”

Atunci Iona i-a spus că nu este nevoie de nici o jertfă, după care le-a explicat tuturor că totul se petrecea din cauza lui, fiindcă fugea de Dumnezeu.

El le-a zis: „Eu sunt cauza. Totul se petrece din vina mea.”, dar corăbierii i-au răspuns:

„Nu, nu putem accepta aceasta!”

Atunci Iona le-a zis: „Haideți să tragem la sort!” , iar sortul a căzut pe Iona, care le-a zis:

„Vedeți? Dacă vreți să scăpați de furtuna aceasta, trebuie să mă aruncați în mare.”

Corăbierii nu au vrut să facă aceasta, dar în cele din urmă nu au avut de ales, deoarece toată furtuna aceea fusese foarte ciudată. L-au luat deci pe Iona și l-au aruncat în mare, și de îndată ce au făcut aceasta, furtuna s-a oprit dintr-o dată.

Așadar, Iona a ajuns în apă, gata-gata să se înece, dar ce s-a întâmplat atunci? A apărut o balenă mare și l-a înghițit, iar Biblia spune că a stat în pântecul acelei balene timp de trei zile și trei nopți. Ce a făcut Iona în timpul acela? S-a rugat în continuu lui Dumnezeu. Ați citi vreodată rugăciunea lui? O găsiți în capitoul 2 al cărții sale:

„În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și m-a ascultat; din mijlocul Locuinței morților am strigat și mi-ai auzit glasul.

Și totuși mă aruncaseși în adânc, în inima mării, și râurile de apă mă înconjuraseră;

toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine.

Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt”

Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu..

M-am coborât până la temeliile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie, dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne, Dumnezeul meu!

Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt.

Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.

Eu însă Îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul.” (Iona 2.2-9).

După cum vedeți, în rugăciunea sa, el vorbește despre experiența avută aproape de moarte și îi mulțumește Domnului pentru că l-a salvat și pentru că prin aceasta, a văzut iubirea Sa.

Apoi, vedem că este scuipat afară și înghițit de un alt pește. Vedem aceasta din limbajul folosit în scrierile ebraice: „dag” și „daga”, „dag” fiind un pește mascul, iar „daga” un pește femelă. Astfel, după ce scapă din „dag” este înghițit de o femelă (daga) și prins între ouăle sale, însă chiar și atunci îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că l-a salvat, iar Dumnezeu face ca peștele femelă să-l scuipe pe uscat.

Dar ce vedeți interesant în rugăciunea lui Iona? În rugăciunea sa, Iona nu a spus niciodată că-i pare rău pentru că a fugit de Dumnezeu; îi mulțumește pentru toate minunile din viața sa, dar nu spune niciodată că-i pare rău pentru că nu l-a ascultat.

De ce fugea Iona de Dumnezeu? Ce-l deranja? De ce nu voia să meargă în Ninive și să le ceară să se pocăiască? Știți unde se afla cetatea Ninive? În Irak, ceea ce înseamnă că Ninive era o cetate a asirienilor. Ei sunt cei care au distrus primul Templu din Ierusalim, la o sută de ani după zilele lui Iona.

Așadar, el a trebuit să meargă acolo și să le spună: „Trebuie să vă pocăiți și să vă

„Întoarceți de la căile voastre rele!”, dar nu a vrut să facă aceasta deoarece asirienii erau o națiune foarte rea. Este ca și cum ar fi trebuit să meargă la naziști și să le spună că au ocazia să se pocăiască. Deci, Iona nu a vrut să îndeplinească porunca Domnului deoarece credea că oamenii aceia erau foarte răi, acesta fiind de fapt motivul pentru care a fugit de Domnul.

Vă întreb încă o dată: De ce fugea Iona? De ce nu a vrut să-i ajute pe asirieni să se pocăiască? De ce nu a vrut să-i ajute să spună că le pare rău și să se îndrepte? Ce a avut împotriva pocăinței lor? Nu este aceasta însărcinarea unui profet?

Iona era profet, iar slujba unui profet era să-i ajute pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu, dar iată că profetul acesta fugea de însărcinarea sa. De ce făcea aceasta? Pentru că simțea că nu era corect să fie iertați pentru faptele lor rele fără să plătească pentru ele. Cu alte cuvinte: Cum poți repara trecutul prin simplul fapt că spui: „Îmi pare rău.”?

Asirienii erau un popor foarte rău și fără milă, un popor închinător la idoli, implicat în furturi și ucideri, iar Iona știa că dacă se pocăiau înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu îi ierta și ștergea tot trecutul lor, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Acest lucru părea total nedrept în mintea lui Iona.

Așadar, în cele din urmă, balena l-a scuipat pe nisip, iar Iona le-a spus celor din Ninive că dacă nu se vor pocăi, peste patruzeci de zile mânia judecății lui Dumnezeu va veni peste ei. Ce s-a întâmplat? Vedem că în mod miraculos, cetatea s-a pocăit în sac și cenușă.

Adevărul este că pocăința lor a fost extraordinară. Astfel, împăratul a poruncit un post de trei zile, el însuși dându-și jos hainele împărătești și îmbrăcându-se într-un sac aspru și plin cu cenușă.

El a spus: *„Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc!*

Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile!

Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!” (Iona 3.7-9).

Acesta este tabloul minunat al unei pocăințe adevărate, dar Iona i-a privit și l-a spus lui Dumnezeu:

„De aceea nu am vrut să vin! Am știut că Tu ești un Dumnezeu îndurător și iubitor și îți vei ierta.”

De ce era deranjat Iona? El nu înțelegea cum poate fi corect să fii iertat și să repari trecutul prin simplul fapt că spui că-ți pare rău.

Oamenii din Ninive au plâns înaintea lui Dumnezeu și s-au căit pentru faptele lor rele, iar Dumnezeu i-a iertat ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Când a văzut aceasta, Iona a spus: „Eu nu vreau să fiu părtaș la așa ceva pentru că este o încălcare a Adevărului!”

Înțelegeți? Adevărul spune că dacă un om face ceva rău, există o consecință a faptelor sale. Dar ce a făcut Dumnezeu? Iona s-a dus pe un deal ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea și cu locuitorii ei, iar Dumnezeu a făcut o minune: a făcut să crească o curcubetă frumoasă, cu multe frunze mari. Când a văzut-o, Iona s-a așezat sub ea pentru că-i oferea umbră. Privea la poporul din Ninive și se bucura de umbră.

Apoi, Domnul a creat un vierme, iar viermele s-a dus, a înțepat curcubeta și aceasta s-a uscat, ceea ce a făcut ca Iona să rămână descoperit sub razele fierbinți ale soarelui, care l-au bătut în cap și din pricina aceasta a leșinat.

Atunci s-a întors spre Domnul și a zis: „...Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!” Dar Domnul i-a răspuns:

„Ție îți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nicio trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit.

Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4.10-11).

Astfel, povestea se încheie aici, cu aceste cuvinte. O cunoașteți cu toții? Se pare că da.

Ei bine, aici se ridică o întrebare: Ați înțeles vreodată finalul acesta? Fiți sinceri! Eu nu l-am înțeles până acum câțiva ani.

Așa cum am citit, Dumnezeu i-a zis lui Iona: „Dacă ție ți-a fost milă de curcubeta aceea, Mie n-ar trebui să-Mi fie milă de poporul din Ninive?”

Și atunci Iona a zis: „Doamne, acum înțeleg!”

Dar ce s-a întâmplat? Ce l-a ajutat să înțeleagă?

Să ne gândim puțin la aceasta. Ce spune adevărul? Adevărul spune că dacă un om face ceva greșit, există o consecință a faptelor sale, adică trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut. Vedeți? Există o cauză și un efect. Aceasta o spune dreptatea lumii în care trăim.

Aceasta s-a întâmplat de Rosh Hashana: Dumnezeu a privit la ceea ce a făcut omul și a văzut că fapta lui a afectat întreaga creație și că nu putea fugi de realitate.

În viața noastră, noi am făcut lucruri bune și lucruri rele, toate acestea fiind consemnate undeva. Vedeți? Aceasta este o lume a adevărului, ceea ce înseamnă că există o cauză și un efect. Dar dați-mi voie să vă întreb ceva: planta aceea care a crescut peste noapte și i-a oferit umbră lui Iona, avea dreptul să fie acolo conform legii adevărului din lumea aceasta? Cum am spus, într-o lume a adevărului, trebuie să existe o cauză și un efect.

Care era cauza în cazul acelei plante? De unde a venit ea? De la Dumnezeu. A avut un început? Nu neapărat. Adică a venit la existență fără să aibă o creștere. A avut ea o sămânță? Nu, nu a avut. Cu alte cuvinte, nu a existat nici o cauză, ci a venit pur și simplu la suprafață.

Apoi, Dumnezeu a creat un vierme care a înțepat curcubeta și aceasta s-a uscat. Știți ce cred eu că s-a întâmplat? Eu cred că a existat un dialog între vierme și plantă.

Astfel, viermele i-a zis curcubetei: „Doamnă curcubetă, ești foarte frumoasă, ai frunze mari și frumoase și văd că oferi umbră, dar aș vrea să te întreb ceva: Ai autorizație ca să fii aici? Aș vrea să văd documentele tale!”

„Ce vrei să spui?” l-a întrebat curcubeta.

„Păi, ai dreptul să fii aici?”

„Ce drept am ca să fiu aici?”

„Da”, a răspuns viermele, „arată-mi sămânța ta. Unde îți este sămânța, fiindcă ea este autorizația ta de creștere; ea îți dă dreptul să crești aici. Ai sămânță?”

„Nu am nici o sămânță, ci am venit pur și simplu la existență.”

„Dacă nu ai o sămânță, o cauză, înseamnă că nu ai nici un drept să fii aici! Tu ești doar o manifestare a milei lui Dumnezeu, dar îți spun cu părere de rău că nu ai dreptul să stai aici!” Și spunând aceasta, a luat toporul și a tăiat-o de la rădăcină.

Atunci Iona a strigat: „O clipă! O clipă! Nu o tăia, pentru că îmi oferă umbră și mă protejează de soare! Știu că nu-și poate justifica prezența aici; știu că nu are dreptul să fie aici pentru că n-a avut o sămânță din care să crească, dar uită-te la binele pe care-l face, uită-te ce potențial are!”

Și Dumnezeu i-a zis lui Iona: „Văd că acum ai înțeles!”

Vedeți? Uneori, oamenii nu-și pot justifica dreptul de a fi aici. Ei au făcut lucruri îngrozitoare în trecut, dar cu toate acestea ceva le dă dreptul să fie aici. Ce anume? Faptul că au potențial. Astfel, Dumnezeu ne spune:

„Chiar dacă nu vă puteți justifica dreptul la viață, Eu sunt gata să privesc la potențialul vostru! Dacă puteți spune că vă pare rău și regretați faptele moarte ale omului vostru vechi, dacă vă căiți cu adevărat pentru ceea ce ați făcut, Eu sunt dispus să șterg și să uit totul și să vă privesc ca pe o făptură nouă!”

În limba ebraică, cuvântul „milă” este „rahamim”. Noi știm că această limbă este construită pe sistemul „radical-rădăcină”, deci care este rădăcina cuvântului „rahamim”? Care este rădăcina din trei litere a acestui cuvânt? Rădăcina este „rehem-” și este formată din literele: „reș” (ר), „het” (ח) și „mem” (מ), adică este aceeași rădăcină ca și pentru cuvântul „pântec”. Pântecul unei femei este numit „rehem”.

Așadar, „Rahamim”, adică „milă” provine din cuvântul „rehem”, adică „pântec”. De ce? Pentru că pântecul este sursa milei.

Să ne gândim ce face pântecul pentru un copil? Îi oferă un mediu perfect echilibrat în care primește cantitatea adecvată de oxigen, de hrană și o ocrotire perfectă, care-i permite micuțului făt să crească și să devină o făptură minunată.

Să vă întreb ceva: Ce a făcut fătul acela ca să merite să fie în pântecul mamei

sale? A făcut el ceva? Nicidecum! Ca om, fătul acela există numai potențial. Este adevărat? Dar pântecul (rehem) oferă mila (rahamim) care ia fătul acela cu potențial și-l aduce la suprafață pentru a deveni un Moise, un David, poate chiar Mesia. Există foarte mult potențial în el, dar nu are nici un drept să fie acolo. Aceasta este mila (rahamim).

„Rahamim” înseamnă că noi privim la potențialul care este în ceva, la fel ca în cazul fătului aflat în pântec. Înțelegeți ce ne spune aceasta nouă?

Ce se întâmplă în Ziua Ispășirii? În această zi, Dumnezeu Se uită la potențialul vostru și spune:

„Cum cunosc Eu potențialul vostru? Dacă puteți spune că vă pare rău pentru ceea ce ați făcut în trecut, dacă puteți regreta cu adevărat faptele moarte pe care le-ați făcut și vă căiți din inimă, Eu sunt gata să vă privesc ca pe un om diferit. În fața mea stă un om nou, diferit de cel din trecut, pentru că ați regretat sincer faptele omului vechi și ați spus că vă pare rău pentru ele. Ați dat la o parte omul vechi cu faptele lui, iar omul care se află acum înaintea Mea este un om nou.”

Așadar, ai potențialul cu care ai fost investit și poți merge mai departe. Aceasta se întâmplă în Lumea lui Dumnezeu când spunem că ne pare rău, pentru că El privește la ceea ce este în om, la potențialul lui.

Aceasta a înțeles Iona după experiența prin care a trecut, așa că a spus:

„Acum am înțeles! Eu n-am vrut să merg la Ninive pentru că n-am vrut ca trecutul acelor oameni să fie șters prin faptul că se pocăiau, însă Dumnezeu a creat acea curcubetă care a fost atât de bună și mi-a oferit o umbră minunată. Dar ea nu avea dreptul să fie acolo, ci a fost numai o manifestare a milei lui Dumnezeu; a avut potențial dar nu și-a putut dovedi dreptul de a fi acolo.”

Noi nu putem justifica dreptul de a fi aici. Am făcut lucruri îngrozitoare, dar dacă spunem că ne pare rău, dacă ne pocăim din inimă, putem fi ceva mai bun pentru că avem potențial. Dumnezeu nu a renunțat la noi, pentru că a văzut că avem potențial.

Noi suntem ca niște copii, însă putem crește pentru a fi altceva. Dar cheia este că trebuie să regretăm sincer trecutul și să-l spunem lui Dumnezeu că ne pare rău.

În lumea omului, în Tribunalul de judecată lucrurile nu funcționează așa deoarece

noi privim la faptă și la consecințele ei, iar faptul că vinovatul se căiește pentru fapta sa și spune că-i pare rău, nu înseamnă nimic.

Dar în Lumea lui Dumnezeu, El vede mai adânc, în interiorul nostru; El vede adevăratul Adevăr, iar adevăratul Adevăr îi dă tabloul complet despre noi.

Dacă cunoașteți limba ebraică, știți că cuvântul „adevăr” se scrie: „**Aleph** (א), **mem** (מ) și **tav** (ת). Aleph este prima literă a alfabetului ebraic, mem este litera de la mijlocul lui, iar tav este ultima literă a alfabetului. Așadar, Adevărul înseamnă că pot vedea întregul tablou.

Astfel, Dumnezeu spune:

„Spre deosebire de voi, Eu pot vedea tot tabloul; Eu pot vedea ce puteți deveni dacă vă pocăiți, dacă spuneți că vă pare rău. Văd că puteți deveni un om nou. Așadar, pentru că sunteți dispuși să veniți înaintea Mea și să vă mărturisiți păcatele, Eu sunt dispus să vă șterg tot trecutul!”

Acesta este motivul pentru care noi numim Ziua Ispășirii, o zi de dragoste, o zi de îndurare. Yom Kippur este ziua în care vedem mila lui Dumnezeu, compasiunea Sa. Tot ceea ce trebuie să facem noi este să spunem că ne pare rău.

Tribunalele umane nu funcționează așa, dar Iona a trebuit să învețe această lecție. Prin acea curcubetă, Dumnezeu i-a arătat că deși nu-și putea dovedi dreptul de a fi acolo, ea avea un potențial. De aceea nu a renunțat Dumnezeu la noi. El a văzut că deși am greșit în trecut, noi putem fi altceva. Părerea mea de rău, regretul meu, pocăința mea este cea care-l arată lui Dumnezeu că are în fața Sa un om nou, un om care este investit cu un potențial.

Acesta este motivul pentru care Rosh Hashana trebuia să fie înaintea Zilei Ispășirii. Știți ce am crede noi dacă Dumnezeu ar fi pus înainte Ziua Ispășirii (Yom Kippur) și după aceea ne-ar fi judecat?

Am zice: „Păi, atunci ce rost mai are lumea aceasta? Lucrurile trebuie să conteze, nu-i așa? Ce rost mai are totul dacă spun că-mi pare rău? În mine trebuie să fie o conștiință și faptele mele trebuie să fie înregistrate undeva, pentru că altfel nimic nu are sens!”

Dar Dumnezeu a spus:

„Mai întâi vine Rosh Hashana, Ziua judecății, în care Dumnezeu spune: „Eu am văzut totul; totul este înregistrat, totul este judecat și consemnat, dar acum, fiindcă știi că faptele tale contează, ai ocazia să devii un om nou. Pocăiește-te, spune că-ți pare rău, iar Eu te voi privi ca pe un om cu potențialul de a merge mai departe.”

Aceasta este șansa pe care o avem fiecare dintre noi. Profitați de Ziua Ispășirii și pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu ca să puteți merge mai departe.

Acesta este motivul pentru care Ziua Ispășirii este o experiență care ne schimbă viața. Ea ne spune că Dumnezeu, Cel care a creat Universul, Se apropie de noi în dragoste și iertare.

Ziua Ispășirii era cea mai importantă zi din calendarul ebraic pentru că era singura zi în care omul putea să-și recunoască greșelile și să se căiască înaintea lui Dumnezeu, ca să fie iertat și să poată deveni un om nou. **Amin**